

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De Iesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XXXVI. In quo prosequitur quomodo fuerit conclusum, vt
monasterium Sancti Iosephi fundaretur, & refert contradictiones &
persecutiones quas sustinuit quando nonnullæ religiosæ habitum ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

licet modo aliter quam prius sentirent, primum eorum consilium serio acceptassem. Eodem tempore ad meam petitionem eo venit Pater Petrus de Alcantara, quem prædicta Domina nunquam viderat, qui cum paupertatem multis annis obseruasset, optimè nouerat quantum in eius obseruatione situm esset, & ideo mirabiliter me iuuuit, suadendo ne à primo proposito deficerem: itaque eius, vt qui longam habuerat experientiam secuta sum consilium. Quodam die in causa huius negotij me Domino commedando mihi dixit, quatenus cum paupertatis obseruantia fundaretur, cum talis esset Dei patris voluntas & sua. Raptus ille cum tali fuit effectu vt nullo modo dubitauerim, quin à Deo esset. Non minus admiratione dignum videtur quod etiam prædictus Pater Sancti Dominici suam mutauerit sententiam eodem fere tempore cōtrarium suadendo ne scilicet prouentus acceptaremus. Cum circa idem tempus instaret electio Priorissæ Pater Prouincialis, meo reliquit iudicio vt vel cum prædicta Domina ad certum tempus remanerem vel domum redirem, verum Dominus mihi dixit ne prætermitterem quominus domum reuerterer, & ita factum est.

CAP. XXXVI.

*In quo profequitur quomodo fuerit conclusum,
vt monasterium Sancti Iosephi fundaretur,
& refert contradictiones & persecutiones
quas*

quas sustinuit quando nonnulla religiosa habitum suscepissent, & qualiter Dominus illam ex omnibus ad maiorem suam gloriam cum victoria liberauerit.

DOMVM reuersa eodem vesperi mihi presentatum fuit breue Apostolicum, vt monasterium fundaretur, de quo mansi stupefacta, & omnes mirabantur, cum audirent quod à Domino fuerim admonita, vt domum redirem. Reperi ibidem Episcopum vna cum Patre Petro de Alcantara, nec non nobilem illum de quo ante dixi, in cuius aedibus praedictus Pater hospitabatur. Ambo obtinuerunt ab Episcopo, vt monasterium sub sua protectione acceptaret, quod libenter fecit licet pauperrimum esset, Pater Petrus licet infirmus esset multum in hoc negotio laborabat, & videtur quod Dominus voluerit, vt tantisper viueret quousque expediretur, nam paulo post mortuus est. Omnia secretè tractabantur, nam si populus sciuisset, vix ad effectum perduci potuisset, vti facilè colligi poterit ex illis, quæ postea successerunt. Disposuit Dominus vt meus cognatus infirmaretur, & eius vxor procul abesset, hinc mihi data fuit licentia apud eundem manendi, & hac occasione nihil audiebatur licet aliqui suspicarentur, sed non credebant. Mirabile fuit vt diutius non remanserit infirmus quàm pro totius negotij conclusione necessè foret, & restitutus tam cito fuit pristinae sanitati, vt etiam & ipse miraretur,

retur, nam in eo multum consistere videbam, vt
citissimè fabricaretur, quò formam monasterij
haberet; idque propter diuersas rationes, qua-
rum vna fuit, quia timebam ne per superiorum
obedientiam reuocari deberem. Tandem om-
nibus per ordinem bene dispositis placuit Do-
mino, vt in die Sancti Bartholomei aliqua in-
duerent habitum, quodque cum omni autho-
ritate, & solennitate in eodem sanctissimum sa-
cramentum reponeretur. Constructum fuit
hoc nostrum monasterium Sanctissimi Patris
Sancti Iosephi anno millesimo quingentesimo
sexagesimo secundo, quo anno fui præsens dan-
do prædictis monialibus habitum, vna cum dua-
bus alijs, quæ erant ex alio nostro monasterio.
Omnibus ritè peractis, inde post tres aut qua-
tuor horas, multùm à dæmonio tentata fui, pro-
ponendo mihi si vel benè vel malè fecissem, &
vtrum in hoc contra obedientiam peccassem,
procurando eiusmodi sine expresso mandato
Prouincialis, cui forsitan displicere poterit eo
quod illud monasterium tradiderim ordinario
sine ipsius scitu & licentia, eò magis cum ipse
etiam consentire noluerit vt fabricaretur, verùm
ex altera parte mihi persuadebam quod Pater
Prouincialis parum de eo curaret. Item in men-
tem mihi venit, vtrum illæ permanerent con-
tentæ eo quod ita strictè viuere deberent, si ad
māducandum ad sufficientiam essent habitura.
An illud factum esset extra propositum, necne,
& quis mihi hoc persuasisset, cum prius in alio
fuerim

fuerim monasterio professa. In tali existens tentatione, omnia quę mihi Dominus ordinauerat, nec non & orationes solitas obliuioni tradidi, tantum in prædictis discurrendo, & tunc omnes virtutes suspensę remanebant, ita quod nihil operari potuerim, neque contra prædictas tentationes me defendere. Item dæmonium mihi suggerebat. Ad quid me voluerim in monasterio angusto constringere relinquendo amplum & ornatum in quo cum magna mea satisfactione manebam, in quo charissimę meę essent sorores, & hic tales quę secundum meum gustum non essent: maximè cum plerunque fuerim aduersa valetudine, quodque me ad tam ardua obligassem, vt exinde fieri aliquando possit, vt in desperationem inciderem: cum verisimile esset quod tantam sustinere penitentiam nõ possem; quodque diabolus mihi eiusmodi suggessisset, inuidendo mihi animę meę quietem. Hęc & similia mihi in mentē venerunt, vt ad alia attendere nõ potuerim, & superuenit in anima mea tanta afflictio & mentis hebetudo, vt eam minime exprimere possim. Itaque quando me in tanta afflictione constitutam animaduertērem, sanctissimum sacramentum videre cupiebam, licet me ipsam Deo commendare non possem: tanta enim erat angustia, vt viderer in mortis agone constituta esse. Non audebam cum aliquo tractare quia ibidem ordinarium Confessarium nõ habebam. O Deus quàm est vita præsens instabilis & misera, vbi nulla est securitas tuta, nec

quicquam sine mutatione: paulo ante lætabar ita quod cum nemine mortalium conditionem meam commutare voluissem: & eadem lætandi occasio tantæ angustia causa extitit, vt quò me vertere deberem plane nesciuerim.

Proh dolor, si nos attentè consideraremus vitæ præsentis statum, videret vnusquisque & per experientiam disceret, quàm parui sint momenti & æstimationis huius vitæ bona temporalia. Hæc tentatio maxima omnium fuit, sed Dominus me in eadem nõ diu pati permisit quin succurreret, me enim ita illuminauit, vt clarè cognoscere potuerim diabolicam fuisse tentationem, & sic in mentem reuocare cœpi deliberationem, qua Deo inseruire & pro eo pati constitueram, quam adimplere optabam, nullam in hoc mundo quietem quærendo, vnde me coram sanctissimo sacramento prosternens, promisi me daturam operam quatenus licentiam obtinerem, quo strictam clausuram bona cum cõscientia in hoc monasterio seruare possem, quo facto dæmonium me intentatã reliquit, & quæta remansi & contenta, faciendo circa pœnitentiam & clausuram sicut & reliquæ faciunt de quo mirantur qui meas nouerunt infirmitates. Benedictus sit qui omnia præstat, & in cuius potestate omnia possumus. Remansi ex ista tentatione admodum defatigata, ridendo cum cognoscerem dæmonium fuisse. Credo quod Deus ita permiserit, quia hæctenus nunquam comprehendere potui, quã graue malum sit quando

Monialis

Monialis aliqua male est contenta, quia in viginti octo annis eiusmodi malum mihi nō euenerat, ex quo me Dominus liberauit, & hanc mihi tentationem euenire Dominus permisit vt eas consolarer, atque cum eiusmodi compassionem haberem qui similia patiuntur. Quibus ita peractis volens post prandium requiescere paulisper, tota enim nocte vix dormieram, & toto die laborando defatigata eram, cum in meo monasterio & ciuitate innotescerent omnia supradicta, Priorissa statim me vocari iussit, præcipiens vt celeriter ad eam venirem. Ego verò ex obedientia eo me contuli meas moniales relinquendo admodum afflictas & perturbatas. Satis animaduerti multas adhuc superesse molestias, verum cum monasterium esset constructū parum eas curabam. Me Deo commendabam, & Sanctum Iosephum rogabam vt sua intercessione impetraret quo huc redirem. Eo me contuli, serio mihi persuadendo quod deberem incarcerari, quod sane factum fuisset cum mea satisfactione ex quo non nihil requiescere desiderabam & cum nemine loqui. Simul atque eò veni, Priorissa audiens meas rationes aliquātulum fuit placata, & ipsa vna cum alijs causam determinandam Patri Pouinciali reliquerunt. Quo præsentē ad Capitulum vocata dixi meam culpam (pati propter Christum desiderando) non tecus atque in multis essem culpabilis, sicuti videbatur illis qui causam ignorabant, & sic acriter fui reprehensa, non tamen tanto cum ri-

gore vti peccata mea promerebantur, interim petij vt mihi ignoscerent, vtque me castigarent rogando ne mecum remanerent malè contentè. Attamen satis animaduerti quod me in aliquibus sine culpa condemnarent, dicendo me omnia fecisse, vt ab hominibus in magna haberet existimatione, & alia similia multa, erant que dicebant. Quomodo in alio monasterio maiorem poteris seruare ordinis disciplinã, cum apud nos sint quedã meliores & sanctiores q̃ ego essem, & magis peccarem q̃ reliquæ? Obijciebant quod populũ scandalizassem, & causa essem alicuius nouitatis. In prædictis oĩb. nullam sentij p̃enam, licet aliter demonstrauerim, ne viderer parum curare que dicebantur. Vltimo mandatũ mihi fuit, vt in præsentia aliarum monialium darẽ rationem omnium, quæ feceram, id quod etiã feci sine aliqua molestia, & in hoc me Dominus iuuuit, & talem dedi rationem, vt neque Prouincialis neq; moniales inuenerint causam quare me cõdemnare possent. Patri Prouinciali paulo clarius postea loquebar, ita vt ipsi satisfecerim, & promisit se mihi daturũ licentiã in nouo monasterio manendi vbi rumores populi cessassent, q̃ maximi erant vti iam dicã. Post duos vel tres .n. dies congregabantur nonnulli ciuitatis gubernatores & rectores vna cũ Ecclesiæ Capitularibus vnanimiter dicẽtes sese nullo modo cõsentientes, vt monasterium remaneat, vidẽdo exinde reipublice imminere magnum detrimẽtum, & insuper sanctissimum sacramentum auferre vole-

volebant. Curavi ex omni religione congregari duos Theologos, quidam tacebant, nonnulli vituperabant & vltimo cōcluserunt vt destrueretur. Vnus solus ordinis sancti Dominici illis contrarius erat, sed illum male habebat quod pauperrimum esset, & interim dicebat non ita statim esse destruendum, sed melius considerarent, & quod adhuc satis temporis haberent, vt destitui possit, & quod talis casus ad Episcopum spectaret & alia similia: & hoc multum iuuit, quia considerando illorum furiam, mirum est quod statim non destruxerint. In summa monasterium remanere debebat, quia ita Domino placuit, contra cuius potestatem omnes isti parum poterant. Allegabant suas rationes & bono zelo moueri videbantur, sine eo quod Deum offenderent: sed Deus voluit vt ego paterer, & omnes qui huic negotio fauebant, vnde maximas sustinebant persecutiones, fuit populus ita commotus, vt de alia re non loqueretur, omnes me contemnebant, quandoque Prouincialem adibant, alij ad monasterium currebant. Ego verò nullam sentiebam penam ex omnibus, quae de me dicebantur, non secus atque nihil scirem, parum tamen timebam ne destrueretur. Interim tamen affligebar cum illi qui me in hoc negotio fideliter iuuerant eorum existimationem perderent, vbi tunc Dominus mihi dixit: *Non scis tu quod ego sum omnipotens? De quo tu times?* Et me reddidit securam quod monasterium nullo modo destitui deberet de quo remāsi admodum

T s

conso-

consolata. Miserunt ipsi ad Concilium Regium
vbi scire voluerūt quo modo factum esset. Hinc
magna orta est lis, & cum illi ad Aulam Regis
proficiscebantur, etiam fuisset necessarium, vt
aliquis ibidē nomine monasterij comparuisset,
verum pecuniæ deerant, ita quod nesciuerim
quid tentare deberem. Prouidentia diuina fuit
quod nunquam Prouincialis mihi mandauerit,
vt hoc negotium intermitterem, vt qui bonis
omnibus operibus faueret, qui licet non adiu-
uaret, nolebat tamē se opponere, nec licentiam
eo proficiscendi dedit, quousque totius rei vi-
deret euentum. Moniales ibi solē manebant &
plus suis orationibus efficiebant quam ego soli-
citando. Priorissa verò mihi mandauit ne me
amplius in hoc negotio intricarem. Adij Domi-
num & dixi. O Domine monasterium istud est
tuum, modo cum nullus sit qui hoc negotium
tractare & promouere possit, tua Maiestas exe-
quatur. Opportunè accidit vt sacerdos quidam
qui me semper iuuerat eius perfectionem desi-
derans, ad aulam sit profectus, volens certior
fieri de eo quod ibi ageretur, faciendo quicquid
posset vna cum nobile illo de quo prius dixi.
Manifestè apparet quod Dominus hunc sacer-
dotem iuuare voluerit, ille enim solus omnibus
se se opposuit, & ille erat qui primo venerabile
sacramentum in illo monasterio posuerat. Po-
stea verò dicere cœperunt, quod si monaste-
rium haberet prouentus facilius sese velle con-
sentire, ego vt quæ ex tot molestijs essem defati-
gata,

gata iudicabam non fore inconsultè factum
 prouentus acceptare, quousque rumores popu-
 li sedarentur, & postea illos relinquere cogi-
 tando quod forte ita vellet Dominus postquam
 negotium aliter determinari non posse videretur,
 nisi prouentus acceptarem, & de eo ita
 tractare volebant. Verum antequam incipe-
 rent, manendo in oratione, dixit mihi Dominus
 ne in eo consentirem, futurum enim esse vt ac-
 ceptando prouentus non permitterent, vt vlti-
 rius progrediretur. Eadem nocte apparuit mi-
 hi S. Pater Petrus de Alcantara qui iam obierat,
 manifestando mihi gloriam qua fruebatur & di-
 cendo ne prouentus acceptarem, & statim dis-
 paruit. Et antequam moreretur mihi scripsit se
 multum lætari intelligendo monasterij funda-
 tionem esse cum multorū contradictione: quod
 signū erat quod in eo loco maximè deberet in-
 seruii Domino Deo, ex quo Dæmonium in
 tantum laboraret ne fiat. Cum itaq; ciues non-
 nihil placati essent, casu superuenit Pater ille
 sancti Dominici de quo prius, tanquam à Deo
 missus cum non haberet quod perficere debe-
 ret, vt mihi retulit, hic tantum effecit vt Pater
 Prouincialis mihi licentiam dederit eundi ad
 monasterium nouiter extructum vna cum ali-
 quot alijs. Noster aduentus magnam attulit
 monialibus illis nouiter receptis cōsolationem,
 & particulariter mihi desiderando vt diuinum
 officium ibidem perageretur, atque instrueren-
 tur, orationibus in Ecclesia vacādo. Antequam
 mona-

mona-

monasterium ingrederer stando quasi in extasi vidi Christum magno cum amore me recipientem imponendo mihi coronam. Alia quadam vice in choro post Completorium manendo vidi nostram Dominam, maxima cum gloria, albo indutam mantello, sub quo nos omnes protegere videbatur. Quando incœpimus diuinum celebrare officium, magna creuit totius populi deuotio. Recipiendo plures moniales Dominus ciuium corda mouit, ita vt qui nos prius persequerentur, magis nobis fauerent & eleemosynas contribuèrent, approbando, quod tanto opere vituperauerant; & sic paulatim ab incœpitate desistebant, dicendo opus fuisse diuinum, postquam videret quod Dominus in tanta persecutione voluerit, vt effectus subsequeretur. Nunc verò tantā eius habent ciues curam eleemosynas subministrando vt sine eo quod petant vltro abundāter mittant: vnde nobis quoad vitæ sustentationem nihil deest, & spero in Domino quod ita erit semper, quia cum paucae sint, quæ faciant quod debent, concedēdo sua Maiestas gratiam vt faciant, maneo securo quod nihil deerit, quia Dominus illarum curam habebit, sicuti hactenus habuit. Maximam nunc hic sentio consolationem, cum nostra hæc sola sit intentio, vt in via Domini progrediamur, solitudo nostra est consolatio. Regulam sanctę & gloriosę virginis de monte Carmelo obseruamus sine aliqua relaxatione, prout cum summo rigore ordinauit Pater Hugo Cardinalis de sancta Sabina,

Sabina, data anno millesimo ducentesimo quadragesimo octauo, anno quinto Pontificatus Innocentij quarti. Carnem nunquam manducamus nisi in casu necessitatis: per octo menses ieiunium obseruatur, & reliqua omnia secundum primæ regulæ institutionem. In multis videtur monialibus minus stricta, & ideo multa alia faciunt, quæ sunt maioris perfectionis.

Similia obseruantur in alio quodam monasterio quod beata illa construi in Alcala curauit, de qua ante mentionem feci, cui similes persecutiones non defuerunt: faxit Dominus vt omnia fiant ad eius maiorem gloriam & gloriosæ virginis Mariæ cuius habitum portamus, Amen.

CAP. XXXVII.

In quo describit effectus, qui remanere solent quando Dominus alicui suum fauorem concedit.

NON admodum libenter vltius progredior, referendo gratias mihi peccatrici à Domino concessas, imo videor nimis multa dixisse vt credantur. Sed vt Domino obediam, qui mihi hoc præcepit, & tuæ Reuerentiæ, dicam nonnulla ad suæ diuinæ Maiestatis gloriam, vt illa pro quorundam salute profint, vidēdo quod mihi peccatrici eiusmodi gratiam singularem concesserit. Et quid non faciet illis, qui in veritate & sinceritate cordis suæ Maiestati inseruiunt, posteaquam etiam in hac vita eiusmodi
pignus